

μας της άρχαιας. Και ο Έρμης που δείχνει την πολύτροπη διξίότητά του νου και το σώματος.

Αν ως κοιτίδες του Έλληνισμού θεωρούνται ή Έλλάς και η Ήπειρος, ή Ηπειρία στον Όλυμπο, το Άργος με τους Άχαιούς του, αυτού ή άρχική προέλευσι του έθνους πρέπει να θεωρηθώ, ενώ ή διαμόρφωση και συγκέντρωσή του πρέπει να ζτηθώ έδώ στην Φθιώτιδα. Το μέρος είναι φυσικό; τέτιο που μπορεί κανείς να άπορνήθώ για τα προϊστορικά αυτά ζητήματα με κάποια πιθανότητα.

(1904)

ΚΩΣΤΑΣ Σ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

ΜΗΔΕΙΑ*

Ποιητική μετάφραση ΓΙΑΝΝΗ ΣΕΡΤΣΙΑΝΗ

(Συνέχεια)

Μια γρήκη τότε δούλα της, θερρώντας ίσως
Του Πανός ή άλλου θεού πώς ή έργή της ήρθε,
Να τους ζορκώξ άρχίνας, ως που άπ' το στόμα
Της κοίτης βλέπει άφρούς λευκούς και τών κριτιών της
Νάλλεξ ή μακρά ή, το αίμα της ρουχάτο,
Αντίπαρξ άρχινει έξω φωνή τους θρήνους.
Αξί να τότε στού πατέρα της έκεινη
Τους βαλκίμους αφηκτε κ' ή άλλη στού νιογάμπρου
Έπρεξ, τί συμφορές νάν του είπώ της ύφης,
Κ' έθρόντε άπ' τα πυκνά τρεξίματα το σπίτι
Κι έσο ένας γλήγορος θρομέξ το δρόμο κάνε
Του σταδίου, κ' ή δυστυχ τόσο δίχως στομα
Ένώ έμεινε εκεί με σφαλισμένα μάτια,
Ακαστενίζοντας γρήγα, έξοφα πετιέται,
Γιατί δυο κακά μαζή την έπολεμούσαν:
Υβρίο στην κεφαλή της το χρυσό στεράνι
Αγρόταγξ φωτιάξ θκυμάσιξ φλόγξς βγάζει
Κι έ πέπλοξ έ λεπτόξ, το δώρο τών παιδιών σου,
Έπρεξ άνεχόταγξ της δυστυχισμένηξ
Τις σάρκεξ τις λευκέξ της. Τότε άφου έσκιώθη
Περιζώμαξ φλόγξς, ρουχίξ άπ' το θρονί της
Κ' έδω κ' έκει τήν κόρη και την κεφαλή της
Σάλευξ, με νά ρίξω χάμου το στεράνι
Μά το χρυσάφι στά ακιλλιά περιπλεγμένο
Δέν έξεκόλλεξ κ' ή φωτιά έσολογοβολούσε
Διπλά και τριπλά έσο άνέμιζε την κόρη,
Ω; που άπ' τή συμφορά της νικημένη πέφτε
Στο πάτωμα, άλλαγμένη τόσο, που κανένας
Άλλοξ άπ' τόν πατέρα της δέν τήν προσφέρνει
Γιατί τα μάτια της και τ' όμορφοπλασμένο
Πρσωπο της είχανε οι φλόγξς άφανίσει,

Κ' έσταξ άπό το μέτωπό της φωτιά μ' αίμα,
Κι άπό τα κόκκαλα έπεφταν οι σάρκεξ χάμου,
Σάν το ρεσίνι άπό το χτυπημένο πεύκο,
Με τάθωρητα δόντικα κρτασπαρχιμένες
Του φαρμακίου σου, που μάξ έκοψε τρουάρεξ
Κι όλο: έροδόμαστε να βάλουμε το χέρι
Στην πεθαμμένη μήπως πάθουμε έ,τι έκείνη.
Μονάξ άνήξτεροξ ο δόλιος της πατέραξ
Αξοφα έμπήκε κ' έπεσε στο νεκρωμένο
Κορμί της και θρηνώντας τή σφιχτογκκαλιάζει
Κ' αυτά της λέει φιλιώντάξ τήν: α - Μαύρη μου κόρη,
Ποιάξ σε κατάρταξε θεόξ και σ' έκαν' έτσι;
Ποιάξ μούγραψε πανέρημο το γέρο έμένα
Συ να μ' άφήσιξ πριν τα χέριξ σου με θάψουν;
Αχ, άχ, παιδί μου, πάρε με μαζή στον Άδη!
Κι άφου έπαψε τούς θρήνους και τα μυρολόγικα
Και το γεροντικό του σώμα έπροσπαθούσε
Νά σηκώσι, έκόλλεξ, σάν κιστόξ στηξ δάφνηξ
Τούξ κλώνουξ, στο λεπτό πέπλο έπάνω, κ' είταν
Φριχτό το πάλεμά τουξ: γιατί ενώ έπολέμαξ
Υνακτίσά να σηκοθώ τόν έκαρτούσι
Ο πέπλοξ, και σάν έκανε να ξεκολλήσι
Με βιά, του κατασπάρταξε τις γεροντικέξ του
Τις σάρκεξ ως το κόκκαλο! Τέλοξ ο ακύροξ,
Ω; έ,τι έσκακισίτηξ, άποκακωμένοξ
Ξεφυχίτεξ ο πλιό δύστυχοξ της γής πατέραξ.
Κ' έτα' οι δυό κοιτούνται νεκροί, κόρη και γέροξ
Αγκλιτασμένοι, σιλφο, κ' που φέρνει δάκρυα!
Όσο για σένκ λόγο έγώ δέν κάνω ξέρω
Πώς θαύρη ο ναξ σου τρόπο να γλυτώσιξ
Η πρώτη μου φορά δέν είμαι που έταν ήσικ
Του κόσμου όλα τα θρωπικα θερρά, και μόνο
Με θάρροξ ήμπορώ να είπώ, πώς έσο άνθρώπο.
Περνούσι για σοφοί κ' έχουν δουλιά τα λόγια
Διόλου μιλάξ δέν έχουνε στην κεφαλή τουξ;
Γιατί κανέξς θηητοξ δέν είν' εύτυχισμένοξ,
Κι άν άποχτήσιξ θησικυροξ μπορεί άπ' τόν άλλο
Καλύτερο να ζή, με εύτυχισμένοξ όχι!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΧΟΡΟΣ:

Θαρρώ ο Θεός, πώς σήμεριξ πολλά κακά έχει σμίξει,
Στην κεφαλή του Ίάσονα που δίκαια θάν τα ρίξω
Μά έμειξ θρηνώμε τάμοιρο του Βασιλέα κοράσι,
Στόν Άδη οι γάμοξ του Ίάσονα που τήχουν κα-
τέβασε.

ΜΗΔΕΙΑ:

Φίλεξ μου, τάποράσιξ να φύγω έδώθε
Άφου το γληγορότερο σκοτώσω άμέσωξ
Τα παιδιά μου, αστόχαστα μήν τα πικραδώσω
Σε χέρι: πλιό σκληρότερο νάν τα ξεκάνω.
Λοιπόν σάν είμαι το γρηχτό έσο νάποθάνουν,
Κάλλιο έγώ που τα γέννησα νάν τέρανισώ!
(φεύγονταξ)

Έμπρός, καρδιά, άρματώσου! όξ μήν άργούμε
Έλα και συ, κακόμοιρο μου χέρι, πάρε

Πάρ' έσύ τόρα το σπαθί και σύρε ή πρώτη
Στηξ μαύρηξ σου ζωήξ το νέο το δρόμο, δίχωξ
Νά τρέμηξ μήτε να σκεφθώξ, πώς τα παιδιά σου
Τάγαπημένα σου είναι, έσύ πώς τάχειξ κάνε:
Για λίγεξ ώρεξ σήμεριξ λησμονήσε τα
Κι άπό αύριο κλάψε τα: γιατί κ' άν τή σκοτώσιξ
Θέ να σου μείνη ή άγρη τουξ, δυστυχισμένη!
(Φεύγει και διπλομανταλώνει το σπιτι της.)

ΧΟΡΟΣ:

Στροφή: Ω Γη κ' ό φωτεινόταξ του Ήλιου
[άκτινα

Ίδέστε, ιδέστε τόρα την καταραμένη
Γυναίκα, που είθε να χαθώ πριν τα παιδιά της
Με το αίματόχμημένο της χέρι σκοτώσιξ.
Έκείνα γιατί έβλάστησαν άπ' το χρυσό σου;
Το σπέρμα κ' είναι τραμερό το Θεό το αίμα
Νά χαθώ άπό άνθρώπουξ! Συ όμως, ω φώξ θεό,
Μήν τήν άφίσιξ, σπρώξ τήν κ' άπόδιώξ τήν
Άπό το σπίτι που έδικητικέξ οι Μοίρεξ
Μαύρη τή θέλουσι και φονική Έρινία!

Αντιστροφή: Μάταια τούς πόσοξ έκανεξ για τα
[παιδιά σου κόπουξ,

Μάταια λοιπόν έγένησεξ μικράξ άγαπημένα,
"Ω έσύ που τα μισόξενα και θαλασσοδαρμένα
Τών Συμπληγάδων άρησεξ τα βραχί γ' άλλουξ
[τόπουξ!

Δόλιξ, γιατί βραχικροξ θυμόξ σε συνεπύρινε
Κι ο άγριοξ ο φόνοξ σ' άκλόυθει, το βήμαξ σου όπου
[φέρνει

Τών τυγγενών τούς σκοτωμοξς άκραικαθημακτιζούν
Με τήν πατρίδα του φονίξ οι θεοί κ' όλα άφονίζούν
Τα σπιτιξ τουξ με συμφορεξ που, αλήθειξ, τίξ
[άξίζου!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Το πρώτο Παιδί: (Μέξ άπο το κλισμένο σπιτι)
Αχ, που να πάω, άπ' τήξ μάνναξ μαξ το χέρι να
[γλυτώσω,

Το δεύτερο Παιδί: (Μέξ άπ' το σπιτι κ' έξω)
Έξω κ' έγώ αδελφούλι μου, Χανόμαστε κ' οι δυό μαζ!
Χορός: (Προγυρώνταξ πρξ τις πόρτεξ του σπιτιού)

Τών παιδιών έκούξ, έκούξ τάλαλητό;
Α; μάννα κακοροζίξικη κ' άναθεματισμένη!
Μέσα στο σπιτι πώς να μπώ; (*)
Αχ να είταν τρόποξ τών παιδιών ο φόνοξ να μη
[γένη!

Τα δυό Παιδιά: (Στην ύστερη στιγμή τουξ)
Γλυτώστε μαξ, για το Θεό! Θάρθετε μέξ στην ώρα!
Κάτου άπ' το στόμα του σπαθιού τα μαύρα είμαστε
[τόρα!

(άκολουθεί)

(*) Τα λέει στον Ήλιο γιατί ή Μήδεια είχε παπ-
πού τον Ήλιο. (Σ. Μ.)

(**) Δειμένος ο Χορός άπό τήν ύπόσχεση που έ-
δωκε της Μήδειας, και γνωρίζοντας ότι της Μοίραξ είναι
νάποθάνουν τα παιδιά της. (Σ. Μ.)

ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥ ΤΟ ΚΑΜΙΝΙ

Πέρα στον κάμπο μιά σπηλιά φαντάζει φλογισμένη.
Μέσα της γλώσσα πύρινη αναθεύει και στα πλάγια
περνώ γοργή ή άναλαμπή, σάν άστραπή που σβένει.
λέξ κ' είνε μάγισσαξ μονιά που μέσα βράζουξ μάγια.

Μέξ άπ' το στόμα τόν πυρή του καμινιού ξεβγαίνουν
φωτοσφέλεξ φειδωτέξ, που όλο τραθούν και πίνε
μαυρολογώνταξ σκορπιστέξ και τ' άκροβούνια δένουν
σάν με γεφύρια άνέρα π' αντίπερα περνάνε.

Κάτω άπ' τ' άτέρια κρεμαστά με τή όρισκοτεινιά τουξ
μέξ στηξ ψυχίξ τ' άπόθαθα σκορπούν, σάν μιά φοβερά
και κάπου ή φλόγα σάν φωτιά τή σύγκρουα θωρή τουξ
θαρρείξ θά δής τόν χήροντα, που θά διαβαίνη πέρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΕΡΤΣΟΣ

νστε κύριε... Πηγαίνετε!

Ο Άριστειδής. Τι τρέχει; Τι έχει ή Μάρθα;
Ο κ. Μπλιώτης. Τίποτα. Μιά ταραχή άπλή.

Ο Περικλής. Κάτι λιγώτερο άκόμα. Έχει ό,τι ή
παρουσία του κυρίου (δείχνει με τα μάτια τόν Άριστειδή)
φέρνει.

Ο Άριστειδής (με θυμό, κατακόκκινος). Κύριε!

Ο Περικλής. Μπα; Σέξ βλέπω να κοκκινίζετε τέλος,
έστω κ' άπό θυμό; Μεγάλο το κατόρθωμά μου...

Ο Συνταγματάρχης (πιάνοντας τόν άνεπιό του).
Είναι τραλλέξ ο δυστυχής.

Ο κ. Μπλιώτης (στη Μάρθα). Πήγαινε λοιπόν κ' έσύ
μέσα, (στην Κίρκι). Συνόδεψέ την έσύ. (στον Περικλή).
Σέξ έπναλαμδάνω, κύριε, να φύγετε.

Ο Περικλής. Μόνον αυτή έχει το δικαίωμα να με
διώξει, κύριε!

Η Μάρθα (σηκωμένη). Πήγαινε, Περικλή, πήγαινε.
Τόρα πλέον έχεις ίσως μεγάλο προορισμό να έπιταλέσιξ.
Άφες με έμένα τή σακατεμένη πίσω.

Ο Άριστειδής (μισονιώντάξ τα). Μά τί τρέχει
λοιπόν; τί τάχειξ;

Ο Περικλής (κοντά στη Μάρθα). Μάρθα...

Η Μάρθα. Βλέπεξ πώς δέν έπρεπε να πεθάνει ή Μα-
ρίνα. Ο θάνατόξ της είναι και θάνατόξ μου. Χαίρε, φίλε
μου... χαίρε (έτοιμάξεται να φύγει).

Ο Περικλής (πιάνοντας το χέρι της). Άλλά δέν
πρέπει να σε άφήσω, Μάρθα...

Ο Άριστειδής (πιάνοντας το σπαθί του). Κύριε!

Ο Περικλής (στρέφοντας σ' αυτόν). Μπα; Όταν
πρό λίγων ήμερών σέξ έφεραν άπό τή Στυλίδα στο Βελε-
στίνο, το σπαθί σας έλειπε. Άγοράσατε καινούργιο τόρα;

Ο Συνταγματάρχης (έξω φρονών). Έγώ θα σε πνίξω
καλιάρωπε! δέν ύποφέρσαι πιά (τρέχει εναντίον του).

Ο κ. Μπλιώτης (όρμώντας και πιάνοντας τον). Φίλε
μου; Ξεσυρρίζεσαι έναν τραλλό.

Ο Άριστειδής (σύγχρονα). Θα σου δείξω έγώ τόρα
άμέσωξ, (όρμάει κ' αυτόξ κατ' του Περικλή).

Η Μάρθα (πέφτονταξ στη μέση και μισοαγκαλιάζον-
ταξ τόν Άριστειδή). Άριστειδή!.. Άριστειδή... για χα-
τήρι μου...

Ο Περικλής (κοιτάζοντάξ τουξ κάμποσο άλαρισμέ-
να). Στην άγκυλιά του; Ο άλλομονό τουξ (έάρνω στη
Μάρθα). Χάρισμά σου λοιπόν... χάρισμά σου!.. (φεύγει μ'
όρμη).

Η Μάρθα (άφρονταξ τόν Άριστειδή) με νευρικά γέ-
λια δυνατά). Τα ρόδα μεθούν!.. Τα ρόδα μεθούν... Χα χα
χα χα!..

(Πιέφτει ή σκηνή!)